

РЕШЕНИЕ

№ 5943

гр. София, 21.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 05.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **3029** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „7“, ет. 8, ап. 23 срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ /РА/ №Р-22221519001085-091-001/14.10.2019., издаден от Т. Б. Г. - орган, възложил ревизията и М. С. С., ръководител на ревизията, който РА с РЕШЕНИЕ №168 от 31.01.2020г. на директора на дирекция „ОДОП“ е изменен в оспорената част по ЗДДС за данъчен период м.10.2018г., като установения с РА резултат данък за внасяне в размер на 54 729,44лв. и лихви в размер на 6 938,15лв., е определен на данък за внасяне в размер на 31 873,64лв. и лихви в размер на 4 811,16лв..

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на РА и потвърждаващото го решение. Твърди се, че РД и РА са изготвени по предварителен формат без да се вникне в специфичните обстоятелства. В тази връзка се оспорват констатациите в РД и РА като необосновани и немотивирани. Твърди се, че има множество документи за същността на доставките вкл. обяснителна записка от О. Ж. - управител на [фирма], договори, приемо-предавателни протоколи, фактури. Прави се анализ на конкретните документи, като въз основа на тях се извежда извода, че има осъществени доставки. Оспорва се констатацията, че РЛ не е предоставило данни как са предадени услугите. Визира се, че има противоречиви изводи относно наличието на трудови ресурси, а същевременно –невъзможност да се извършат услугите. Има позоваване на практиката на ВАС и ЕС. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Т.. Претендира разноси по списък.

Ответната страна, чрез юрк.П., оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира юрк.възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е в срок, от адресат на РА, имащ интерес от оспорване, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

В производството пред органите по приходите: на РЛ е възложена ревизия със ЗВР № заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221519001085-020-001/21.02.2019г.,изменена със ЗИЗВР №Р-22221519001085-020-002/23.04.2019г., ЗИЗВР №Р-22221519001085-020-003/30.05.2019г. и ЗИЗВР №Р-22221519001085-020-004/01.07.2019г., издадени от Т. Б. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., упълномощен със Заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С.. Възложено е извършването на ревизия на [фирма], за установяване на задълженията на дружеството по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периода: от 01.10.2018г. до 31.10.2018г..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221519001085-092-001/22.08.2019г., връчен на данъчно задълженото лице на 26.08.2019г..От ревизираното лице по реда на чл.117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение срещу съдържащите се в РД констатации и предложение за установяване на задължения, като същото е прието за неоснователно по мотиви подробно, изложени в РА.

Ревизията приключва с РА №Р-22221519001085-091-001/14.10.2019г., издаден от Т. Б. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и М. С. С., на длъжност главен инспектор по приходите в сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., ръководител на ревизията. С издадения РА, в резултат на извършените корекции декларираният от дружеството резултат за периода ДДС за внасяне в размер на 391,64лв. е променен на ДДС за внасяне в размер на 54 729,44лв., /от които 391,64лв. внесени/. Определеният данък за ефективно внасяне в колона 11, таблица 1 на РА е 54 337,80лв., който резултат е пренесен в таблица 3 на РА. Начислени са лихви за просрочие в размер на 6 931,84лв. Общият размер на установените задължения за внасяне – главница и лихви е 61 269,64лв..

При ревизията е установено, че дружеството е вписано в Търговския регистър на Агенцията по вписванията на 23.11.2010г. с капитал от 50,00лв. със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „7“, ет. 8, ап. 23, като същото се управлява и представлява от едноличния собственик – П. А. А.. Констатирано е, че дейността на дружеството е свързана с извършване на строително-монтажни работи /СМР/, почистване на помещения, договорно администриране, търговска дейност, както и тестване на софтуерни продукти и настройки. Установено е, че дружеството е регистрирано лице по ЗДДС, считано от 14.12.2012г..

На основание чл.37, ал.3, чл.53 и чл.56, ал. 1 от ДОПК на дружеството по електронен път е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ №Р-22221519001085-040-001/01.04.2019г., като от същото са представени копия на издадените от него фактури, сторно фактури,приемно-предавателни

протоколи /ППП/, единствено към сторно фактурите, в които са описани обстоятелствата по извършените сторно операции – „некачествено сортиране, несинхронизиране на файлове, некачествени СМР и др.“. Посочено е, че ППП и сторно фактурите са подписани и от двете страни по сделките.

На основание чл.45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на [фирма] и [фирма] с ЕИК[ЕИК], като същите са приключили с Протокол за извършена насрещна проверка /ПИНП/, като събраните документи и доказателства са взети предвид при определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС.

В хода на ревизията е извършен преглед на първичните счетоводни документи и счетоводни регистри в счетоводния офис на дружеството, находящ се в [населено място], [улица], за което е съставен Протокол №1586793/04.07.2019г..

В ревизионното производство е констатирано, че през м. 10.2018г. ревизираното лице е извършило сторниране на начисления от него ДДС в общ размер на 22 855,80 лв. по фактури №13/31.03.2017г., №22/07.06.2017г., №6/31.01.2017г., №23/31.05.2018г., №24/30.06.2018г., №27/17.08.2018г. и №43/30.09.2018г., чийто стойности, размер на ДДС и предмет са подробно описани на стр.4 от РД, като същите са издадени съответно на [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

В хода на ревизията от ревизираното лице са представени договори за услугите, издадените фактури, сторно фактурите, както и ППП единствено към сторно фактурите, в които са описани обстоятелствата по извършените сторно операции, а именно „некачествено сортиране, несинхронизиране на файлове, некачествени СМР и др.“ В тази връзка по отношение на [фирма] са представени фактура №13/31.03.2017г. с предмет на доставката „ремонтни дейности“ с ДДС в размер на 9 000лв., сторно към фактурата със същия размер на ДДС, както и ППП с предмет „предоставяне на некачествени ремонтни дейности в офиси на [улица], некачествено боядисване на стени, некачествено сглобени мебели с надраскани плотове, некачествено лепене на плочки в сервизно помещение на обща стойност от 54 00лв., със знак минус“.

По отношение на [фирма] са представени фактура №32/07.06.2017г. с предмет „сортиране на плодове и зеленчуци, опаковане по договор с данъчна основа в размер на 12 095лв. и ДДС в размер на 2 419лв., сторно към горещитираната фактура на същата стойност и ДДС, както и ППП към сторно на фактурата на обща стойност от 14 514лв.

За [фирма] са представени фактура №[ЕГН]/31.05.2018г. с данъчна основа в размер на 21 890лв. и ДДС в размер на 4 378лв. с предмет на доставката „тестване на модул, архивиране от платформа облачни технологии, фактура №6/31.01.2018г. с предмет на доставката „канцеларски материали“ с данъчна основа в размер на 1 465лв. и ДДС в размер на 293лв., както и сторно към горещитираните фактури със същия размер на данъчната основа и ДДС и ППП към тях на стойност, в размер на 26 268лв. по първата фактура и 1 758лв. по втората фактура.

По отношение на [фирма] са представени фактура №24/30.06.2018г. с данъчна основа в размер на 10 800 лв. и ДДС в размер на 2 160лв. с предмет на доставката „ремонтни дейности в магазинно помещение №4 в [населено място]“, сторно към горещитираната фактура на същата стойност и ДДС и ППП към сторното в размер на 12 960 лв..

Представени са фактура №27/17.08.2018г. с данъчна основа в размер на 15 029,00 лв. и ДДС в размер на 3 005,80лв. с предмет на доставката „демонтаж и монтаж на

съоръжение, издадена на [фирма], както и фактура №43/30.09.2018г. с данъчна основа в размер на 8 000лв. и ДДС в размер на 1 600лв. с предмет на доставката „тестване на софтуерна платформа за управление на заявки по почистване и спешни ремонти“, издадена на [фирма], както и сторно към горесцитираните фактури и ППП към тях на същата стойност, ведно със съответния ДДС.

В резултат на извършена проверка в информационния масив на НАП е констатирано, че контрагентите са отразили сторнирането във връзка с издадените кредитни известия по горесцитираните фактури през м.01.2019г. и м.02.2019г.. Посочено е, че представляващ или упълномощено лице на по-голямата част от тези дружества е В. Ш., който е управител и на [фирма]. Също така е посочено, че електронния адрес за кореспонденция на тези дружества е един и същ, а именно: finance [електронна поща], който съвпада с този на ревизираното лице, като и че СД по ЗДДС на тези дружества са подавани от един и същ IP адрес.

След анализ на представените документи е установено от приходните органи, че фактурите за извършените услуги, както и сторно фактурите и ППП към тях са издадени на една и съща дата. По отношение на фактурите е констатирано, че са отразени от дружеството в дневника за продажби на съответния период, а по отношение на сторно фактурите е посочено, че са отразени в м. 10.2018г.. Направено е заключение, че последните е следвало да бъдат отразени в периода, в който са издадени, а не през м. 10.2018г.. В тази връзка е прието, че същото е извършено с цел извличане на данъчна облага, изразяваща се в регулиране на резултата за периода и компенсиране на дължимия ДДС за внасяне за м.10.2018г., поради което от страна на приходните органи е приета за неправомерна извършената корекция през този период от страна на ревизираното лице, и е формиран извод, че дружеството е сторнирало начисления ДДС в размер на 22 855,80лв., без да са налице основания за това, в противоречие на разпоредбите на чл.124, ал. 2 от ЗДДС във връзка с чл.115 от ЗДДС.

В ревизионното производство е установено, че ревизираното лице е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по фактури от №66 до №69, всичките от 31.10.2018г., издадени от [фирма] с данъчна основа в общ размер на 157 410,00лв. и ДДС – 31 482,00лв..

При насрещната проверка на [фирма] на проверяваното лице е връчено по електронен път ИПДПОЗЛ, с което е изискано да представи документи и доказателства, относими към доставките по фактури от №66 до №69, издадени на [фирма]. От проверяваното лице са представени горесцитираните фактури, договори за услуги, оборотна ведомост за м. 10.2018г., извлечение от сч. сметка 411 /Клиенти/ за периода и ППП за приемане на услугите.

След анализ на представените документи от ревизираното лице и прекия му доставчик е констатирано, че фактура №66/31.10.2018г. с основа – 26 080лв. и ДДС – 5 216лв. е издадена във връзка с договор от 09.04.2018г. за почистване, като подизпълнител на [фирма]. За фактура №67/31.10.2018г. с данъчна основа в размер на 43 330лв. и ДДС в размер на 8666лв. с предмет „софтуерно управление на термпомпи, електроника за енергоспестяващи по проект пасивни къщи – [община]“ е посочено, че е във връзка с договор от 08.01.2018г.. По отношение на фактура №68/31.10.2018г. с данъчна основа в размер на 43 500лв. и ДДС – 8 700лв. с предмет „трансферни таблици за преформатиране на звукови и визуални файлове“ е посочено, че е по договор от 12.04.2018г.. За фактура №69/31.10.2018г. с данъчна основа в размер на 44 500лв. и ДДС – 8 900лв. с предмет на доставката „настройка на дървовидна структура на

информационна платформа“ е констатирано, че по договор от 10.04.2018г.. Също така е констатирано, че към горесцитираните фактури са издадени ППП с основание за приемане на услугите по цитираните договори. При извършена проверка в информационния масив на НАП е констатирано, че горесцитираните фактури са отразени от [фирма] в дневника за продажби за съответния данъчен период.

След преглед на представените документи от ревизиращият екип е констатирано, че не са ангажирани доказателства за реалността на доставките по фактурите, издадени на ревизираното лице от [фирма]. В тази връзка е посочено, че представените документи от страните по доставките, а именно фактури, договори и ППП не са достатъчни за да обосноват реалността на процесните доставки по фактурите, издадени от [фирма]. По отношение на прекия доставчик е посочено, че от последния не са представени доказателства за определяне на цената на услугите, технически и ценови оферти, както и че не са посочени лицата, извършили процесните услуги, както и че липсват доказателства, че същите притежават необходимата квалификация.

В резултат на гореизложеното е формирано заключение, че фактурираните услуги на ревизираното лице по процесните фактури, издадени от [фирма] не отразяват реални доставки, за което получателят на доставките т.е. ревизираното лице е бил наясно, че по същите не са осъществени реални стопански операции. Формиран е извод, че ревизираният неправомерно е деклерира спорните доставки като такива с право на данъчен кредит, и по този начин претендира права, за които знае, че не са възникнали. С оглед на гореизложеното на ревизираното лице е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 31 482,00лв. на основание чл. 68, ал. 1 от ЗДДС и чл.69, ал. 1 от ЗДДС във връзка чл.6 от ЗДДС, чл.9 от ЗДДС и чл.25 от ЗДДС по фактурите, издадени му от [фирма].

В резултат е определен резултат за периода от 01.10.2018г. до 31.10.2018г. – ДДС за внасяне в размер на 54 729,44 лв., като след приспадане на декларирания и внесен от ревизираното лице ДДС в размер на 391,64 лв., ведно със начислената и внесена на 14.01.2019 г. лихва в размер на 6,31 лв. е определен данък за довносяне в размер на 54 337,80 лв. За несвоевременното внасяне на дължимия ДДС за ревизирания период на основание чл. 175 от ДОПК, във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗЛДТДПДВ/ е начислена лихва в размер на 5 041,74 лв.

При насрещната проверка на [фирма] от страна на проверяваното лице е представен договор за услуга от 10.01.2018г., сключен между ревизираното лице, в качеството на възложител и проверяваното лице, в качеството на изпълнител с предмет „строително монтажни дейности – хидроизолация на [улица]“, горесцитираната фактура, както и ППП към нея с основание „сторно на услугата поради неизвършено плащане и отказване на приемане на доставката за ремонтни дейности: ремонт на ВиК инсталация, подмяна на тръби, отпушване на канали и др.

В резултат на извършена проверка в информационния масив на НАП е установено, че фактура №406/31.10.2018г. с данъчна основа в размер на 25 480,00 лв. и ДДС в размер на 5 096,00лв. е сторнирана от [фирма] през м. 01.2019г., а от страна на [фирма] през м. 06.2019г.. Въз основа на гореизложеното е прието, че ревизираното лице е извършило корекция на неправомерно приспадания данъчен кредит по горесцитираната фактура, издадена от процесния доставчик. За неправомерното упражняване на данъчен кредит по горесцитираната фактура №406/31.10.2018г.,

издадена от процесния доставчик на основание чл.175 от ДОПК, във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ е начислена лихва в размер на 342,59 лв., считано от 15.11.2018г., датата на подаване на СД по ЗДДС за периода, през който е извършено неправомерното упражняване на данъчен кредит до 15.07.2019г., до датата на подаване на СД по ЗДДС за м.06.2018г., когато е извършена корекцията на неправомерното приспадане на данъчен кредит.

В ревизионното производство е констатирано, че с подаване на СД по ЗДДС за периода от 01.10.2018г. до 31.10.2018г. от [фирма] е извършена корекция на неправомерно упражненото приспадане на данъчен кредит във връзка с сторно фактури от същите дати, издадени от посочените дружества. В тази връзка от ревизираното лице е извършена корекция на упражненото право на приспадане на данъчен кредит по фактура №20001223/30.06.2017г. и фактура №1232/31.08.2017г., издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК], по фактура №[ЕГН]/30.12.2017г. и №53/31.05.2018г., издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК], по фактура №[ЕГН]/30.12.2017г., издадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК], по фактура №50/31.05. 04299705, както и по фактура №27/30.12.2017г., издадена 2018г. и №65/31.08.2018г., издадени от [фирма] с ЕИК 2 от [фирма] с ЕИК[ЕИК]. За неправомерното упражняване на данъчен кредит по горесцитираните фактури, издадени от посочените дружества на основание чл. 175 от ДОПК, във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ са начислени лихви в общ размер на **1 547,51 лв.**, считано от датата на подаване на СД по ЗДДС за периода, през който е извършено неправомерното упражняване на данъчен кредит, до датата на подаване на СД по ЗДДС за м.10.2018 г., когато е извършена от ревизираното лице корекцията на неправомерното приспадане на данъчен кредит. С оглед на гореизложеното с РА са определени задължения за данък добавена стойност в размер на 54 337,80 лв. и са начислени лихви в общ размер на 6 931,84 лв.

Пред по-горестоящия орган жалбоподателят е оспорил РА с доводи за реалност на доставките, като по отношение на сторнираните от него фактури за продажби намира за приложима разпоредбата на чл. 126 от ЗДДС. Твърди, че неправилно в случая са приложени разпоредбите на чл. 124, ал. 2 и ал. 5 от ЗДДС.

Ответникът с решението си е изложил мотива, че наличието на реална доставка е прието за необходимо условие за възникването на правото на приспадане на данъчен кредит, както в практиката на Върховния административен съд /ВАС/, така и в решенията на Съда на ЕС по тълкуване на нормите на европейските нормативни актове, уреждащи облагането с данък върху добавената стойност.

Преценката за реалното извършване на доставката следва от легалното определение за доставка /в случая услуга/, като се държи сметка за всички обстоятелства, свързани с изпълнението на самата доставка с оглед спецификите на нейния предмет.

Посочил е, че съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗДДС, доставката на услуга представлява фактическо престиране на определен резултат, вследствие извършването на определени дейности. Безспорно е, че за да е налице доставка на услуга е необходимо да има доказателства за нейното извършване конкретно от изпълнителя по договора, респективно от подизпълнителя и съответното ѝ прехвърляне на получателя по доставката.

Също така съгласно чл.68, ал. 2 от закона правото на приспадане възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. Притежаването на данъчни фактури не е достатъчно да обоснове реалност на отразените във фактурите стопански операции. В тежест на ползващия се от правата по тези документи е да докаже, че отразените в тях стопански операции действително са осъществени. Недоказана реална доставка, макар и документално оформена в счетоводството, не поражда права за данъчно задълженото лице, както по отношение на косвени, така и по отношение на преките данъци. Законът при всички случаи, независимо дали се касае за определяне на косвени или на преки данъци, изисква преди всичко, доказателства за реалност на доставката, а след това и за правилното и счетоводно отразяване. Законодателят не свързва упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит единствено с притежаването на данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и чл. 115 от ЗДДС, а поставя изискването да са налице реално осъществени облагаеми доставки.

Подчертал е, че липсата на доставка е отрицателен факт, който не може да бъде непосредствено установен. Изводите за него се формират след анализ и преценка на относимите обстоятелства. Относно представените фактури следва да се има предвид, че същите представляват частни писмени документи, описващи определени факти, поради което при претендиране на права въз основа на тях, то по същите се преценяват всички факти и обстоятелства от значение за настъпило данъчно събитие, за реалността на доставката и произтичащите от това права и/или задължения за данъчно задълженото лице. В тази връзка следва

да се посочи, че **Тълкувателно решение № 5/14.07.2004 г. на ВАС**, указва, че достоверността на първичният счетоводен документ, следва да бъде преценяван с оглед на всички останали документи, които са представени и които касаят предметът на доставката.

В конкретния случай с оглед разпределението на доказателствената тежест съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК задълженото лице е следвало в хода на ревизията да установи и докаже, че е получило услуги от вида на фактурираните от [фирма]. С установения с цитираната правна норма принцип на разпределение на доказателствената тежест в административното производство е съобразена константната практика на ВАС, например: Решение №907 от 23.01.2014 г. по адм. дело №7215/2013г. и Решение №2943 от 28.01.2014г. по адм. дело №9239/2013 г. Такава е и практиката на Съда на Европейския съюз /СЕС/ по преюдициални запитвания във връзка с тълкуване на разпоредбите на **Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност**. Видно от мотивите на от **Решение на СЕС от 06.09.2012 г. по дело C-273/11 г., М.-Г. К., т. 38**, възложените на данъчнозадълженото лице задължения в областта на доказването следва да се определят в зависимост от условията, изрично заложи в това отношение от националното право и в зависимост от обичайната практика, установена за сходни операции. Съгласно т. 4 от диспозитива на **Решение от 06.09.2012 г. по дело C-324/11 на СЕС, G. T.**, принципът на данъчен неутралитет допуска националната юрисдикция да провери въз основа на цялостна преценка на всички обстоятелства по случая дали самият издател на фактурата е извършил въпросната сделка. В заключението на Генералния адвокат по дело **C-439/04 А. К.** е посочено, че държавите членки могат да сметат като участник в измама данъчнозадължено лице, което приспада ДДС, посочен във фактура, за която той знае или би трябвало да знае, че е изготвена неправомерно, а именно, защото не отговаря на реално извършена доставка.

Въз основа на направените констатации – директорът на Дирекция ОДОП е приел, че в хода на ревизията не са представени доказателства от ревизираното лице за мястото, където са извършени услугите, кои лица са извършили фактурираните услуги от [фирма], както и доказателства за последващата им

реализация. Също така не са представени доказателства за предаване на резултатът по процесните доставки, по фактурите, издадени от [фирма], в т. ч. дискове, скици, таблици, анализи и т. н., които да обосноват реалността на доставките, между страните. Не са представени доказателства за предадени от ревизираното лице материали и оборудване на прекия му доставчик, необходими за извършване на услугите, както и за обратното им връщане.

Акцентирал е, че в случая се касае за услуги, свързани с почистване, „софтуерно управление на термопомпи, електроника за енергоспестяващи по проект пасивни къщи – [община]“, „трансферни таблици за преформатиране на звукови и визуални файлове“ и „настройка на дървовидна структура на информационна платформа“ и за да се приеме, че такива услуги са били реално извършени от процесният доставчик е необходимо най-напред да бъде установено с достатъчно и непротиворечиви доказателства, че последният е разполагал с кадрови ресурс с необходимата квалификация за изпълнението им, или представляващите го лица са имали възможност да ги извършват, с оглед на придобита от тях квалификация в съответната област.

Елемент от фактическото изпълнение на доставката е доказването на участието на издателя на фактурата в качеството на доставчик по смисъла на чл.11, ал. 1 от ЗДДС – лицето, което извършва доставката на услуга. Самото осъществяване на доставка предполага доказване на фактически и правни действия и състояния, които да обезпечат действителното участие на търговеца в стопанския оборот. По отношение на доставките на услуги следва да се има предвид, че характерът на отделните доставки предполага изпълнителите им да имат на разположение необходимата материална, кадрова и техническа обезпеченост. Действително, наличието на материален, технически и кадрови персонал при доставчика не е част от условията за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит, но съществуването на извършените услуги е такова, че категорично трябва да се докаже фактът на обезпеченост на изпълнителя да извършва този род дейност.

При извършена проверка в информационния масив на НАП, ответникът е констатирал, че от [фирма] не са декларирани данни за наети лица по трудови правоотношения или лица по извънтрудови правоотношения. Въпреки, че наличието на лица,

които реално да извършат тези дейности, не е определящо, когато се прави преценка за реалността на доставката, липсата на кадрова обезпеченост следва да не се пренебрегва, а да се разглежда в съвкупност с останалите установени в хода на ревизията обстоятелства. Като икономически субект, загрижен за своите интереси, жалбоподателят би следвало да се ориентира към търговци, които са в състояние и разполагат с ресурс, за да извършат възложените им услуги. От друга страна по отношение на доставката по фактура №66/31.10.2018 г., издадена от процесния доставчик е видно, че предметът по нея „почистване“ съответства на длъжността на наетите от жалбоподателя - 3 /три/ лица по трудови правоотношения, като в конкретния случай, последните са наети като „хигиенисти“. По отношение на предметът на дейност по останалите фактури, издадени от [фирма] не са налице доказателства, че доставчикът е разполагал с лица наети по трудови или извън трудови правоотношения, чиято квалификация съответства на вида на фактурираните услуги с предмет „софтуерно управление на термопомпи, електроника за енергоспестяващи по проект пасивни – [община]“, „трансферни таблици за преформатиране на звукови и визуални файлове“ и „настройка на дървовидна структура на информационна платформа“. В този смисъл в конкретния случай не е ясно по какви критерии жалбоподателят е избрал въпросното дружество. С оглед на гореизложеното настоящата инстанция намира, че процесният доставчик на ревизираното лице не е разполагал с необходимия кадрови ресурс да извърши фактурираните услуги на ревизираното лице.

След като ревизираното лице черпи права от наличието на реална доставка, чрез упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит, то в негова тежест е да ангажира доказателства, установяващи осъществяването на този положителен факт. Следва да се има предвид, че протоколът за приемане на извършени услуги сам по себе си не представлява доказателство за реалност на услугата, а се преценява в съотношение с всички събрани доказателства. С оглед на това, че ревизираното лице е приело протокол за извършени услуги във вид, който не е в състояние да индивидуализира, извършителя на въпросните услуги, то настоящата инстанция намира, че самият жалбоподател не е положил необходимата грижа за обосноваване на реалността на стопанската операция, в резултат на което сам се е поставил в

неблагоприятно положение. В цитираните протоколи липса каквато и да индивидуализация на извършената работа, както и данни за обекта в, който би следвало същите да са извършени. Във всички случаи реалното изпълнение на услугите е обстоятелството, което обосновава настъпването на данъчното събитие, а от там и на изискуемостта на данъка. Представянето на подписани между страните фактури, протоколи за извършени услуги, както и за заплащането по фактурите не е достатъчно доказателство за реалното изпълнение на договореното между страните, нито е доказателство за осъществяването на уговорената престация. По отношение на плащането следва да се има предвид, че същото представлява индиция за стопанска операция, но не я обуславя, поради което същото следва да се разглежда в съвкупност с останалите доказателства.

Наличието на доказателства за изпълнени услуги е фактическо основание за издаване на данъчен документ, който да обективира извършените услуги от страна на изпълнителя, за сметка на възложителя. От своя страна обаче наличието на издаден данъчен документ /фактура/ и съответните ѝ отразявания в счетоводството на доставчика и на получателя не обосновава извод за съответствието на този документ с действителната фактическа обстановка, след като от обективна страна са установени обстоятелства, които изключват изпълнението от страна на издателя на фактурите. Съобразно принципа на чл. 4, ал. 1, т. 5 от **Закона за счетоводството** /ЗСч./, в сила до 31.12.2015 г. и чл. 3, ал. 3 от ЗСч. /в сила от 01.01.2016г./, сделките и събитията следва да се отразяват счетоводно съобразно тяхното икономическо съдържание, същност и финансова реалност, а не формално според правната им форма. По аргумент от противното не може да се издаде първичен счетоводен документ за сделка, чийто предмет реално не е осъществен. В конкретния случай органите по приходите са извършили насрещна проверка на доставчика, издал фактурите - предмет на спора, с оглед събиране на конкретни доказателства за изясняване на фактическата обстановка, като такива доказателства не са представени от процесния доставчик.

Във връзка с така установените обстоятелства е необходимо да се посочи, че нормалният стопански оборот и предвидимата икономическа логика на отношенията между добросъвестни търговци предполага сключването и изпълнението на договори с

разпознаваеми и проследими търговци, с които да се поддържат постоянни или инцидентни търговски контакти, но при взаимно доверие и коректност. Посочено е, че не се установява предприемането на действия от страна на жалбоподателя, които да гарантират, че същият сключва сделки с лица, които могат и ще изпълнят качествено и в срок възложените им работи. Липсата на данни за проявена грижа от страна на жалбоподателя следва да се третира като косвено доказателство, че със съставените от [фирма] фактури, включени от жалбоподателя в дневниците за покупки, се цели единствено създаване на данъчно предимство. Посочено е, че в свои решения ВАС многократно се е произнасял по аналогични спорове, като принципно е приел, че реалното извършване на една доставка е положителен факт от действителността, който при осъществяването си оставя следи и за него съществуват преки и косвени доказателства. В конкретният случай нито от ревизирания субект, нито от прекия му доставчик са представени годни доказателства, документираща реалност на доставките. В множество свои решения СЕС /например **Решение от 06.12.2012 г. по дело С-285/11, Решение от 31.01.2013 г. по дело С-643/11 и др.**/ приема, че за да се признае право на данъчен кредит е необходимо първо да се провери дали доставките са реално осъществени в съответствие с правилата за доказване по националното право. Само по себе си посочването на ДДС във фактура, без реално да е настъпило данъчното събитие, не може да обоснове право на приспадане за получателя, в който смисъл са и мотивите на СЕС в множество решения. Фактура, която не документира реално осъществена облагаема доставка на стоки или услуги, е с невярно съдържание. Издаването и използването от получателя за право на данъчен кредит на фактура с невярно съдържание може да се счита за част от данъчна измама, като в този смисъл е **Решение от 07.12.2010 г. по дело С-285/09, т. 49/**. Аналогично и в **Решението по дело С-454/98 /т. 62/** е прието, че общностното право не изключва възможността държавите-членки да считат съставянето на фиктивни фактури, посочващи неправомерно ДДС, като опит за данъчна измама и да прилагат в тези случаи глобите или санкциите, специално предвидени в националните им законодателства. Упражняването на данъчен кредит с фактура, по която не е осъществена реална доставка от лицето, издало фактурата, предполага, че получателят е знаел, че упражнява неправомерно данъчен кредит.

Вследствие на изложеното не е възможно да се презумира добросъвестно поведение на получателя по отношение на извършеното фиктивно фактуриране на услуги, без насрещна престация. Получателят на спорните фактури не е възможно да не знае, че те не документират реални доставки, по които той е страна, а отразяват фиктивни такива. Поради това с декларирането на спорните доставки като облагаеми с право на данъчен кредит жалбоподателят претендира субективно право, за което предварително няма как да не знае, че не е възникнало.

Съгласно практиката на Съда на Европейския съюз **Директива 2006/112** не се допуска национална практика, съгласно която данъчният орган отказва да признае на данъчнозадължено лице правото да приспадне от ДДС, поради това, че издателят на фактурата за предоставените услуги е извършил нарушения, без този орган да доказва, въз основа на обективни данни, че въпросното данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от посочения издател или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки. В действащото българско и европейско право не съществува легална дефиниция на понятието „данъчна измама“. Доколкото съществува дефиниция на тези понятия, те се извеждат по тълкувателен път от чл. 273 от **Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г.** относно общата система на данъка върху добавената стойност, където е изтъкнато, че държавите-членки могат да наложат други задължения, които те считат за необходими за осигуряване правилното събиране на ДДС и предотвратяване избягването на данъчно облагане, при спазване на условието за равнопоставено третиране между вътрешни сделки и сделки, извършвани между държави-членки от данъчнозадължени лица и при условие, че такива задължения не порождават в търговията между държавите-членки на формалности, свързани с преминаването на границите. Необходимо е да се отбележи, че **Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.12.2006г.** следва да се интерпретира като забраняваща всяко право на данъчнозадълженото лице да приспадне начисления му данък, когато сделката, от която произтича това право, представлява злоупотреба с право. За да бъде установено, че съществува такава злоупотреба с право е необходимо първо сделките да имат като резултат увеличаване на данъчното предимство, като

предоставянето му би било в противоречие с целите на ДДС директивите.

Общата преценка на установените в хода на ревизията факти и обстоятелства и направените от настоящата инстанция констатации дават основание за заключението, че фактурите, издадени от спорният доставчик, не обективират реални сделки и това е известно или няма как да не е известно на жалбоподателя. В конкретния случай, именно общата преценка на събраните доказателства и на установените в хода на ревизията факти и обстоятелства води до извода, че се касае за фактури, издадени без да са налице реално развили се търговски взаимоотношения между жалбоподателя и [фирма]. В тази връзка ответникът е приел, че в хода на ревизионното производство органите по приходите са установили обстоятелства, които обосновават извод за наличие на сделки, целящи злоупотреба с право. Дори и да се приеме, че са извършени услуги, съответстващи на документираните, то посоченият доставчик не е фактическият им изпълнител. Предвид това настоящата инстанция намира, че претендираното право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури представлява злоупотреба с право от страна на жалбоподателя, чиято цел е неправомерно ползване на данъчен кредит. Гореизложеното води до извода, че въпросният доставчик е бил използван от жалбоподателя, с цел намаляването на дължимия данък върху добавена стойност за внасяне, за съответния данъчен период.

Предвид изложените изводи е прието, че РА е правилен и законосъобразен относно отказаното право на данъчен кредит в размер на 31 482,00 лв., по доставките, фактурирани от [фирма] и начислените лихви в размер на 5 041,74 лв., поради което е и потвърден. Прието е, че РА е законосъобразен и в частта на начислените лихви на основание чл. 175 от ДОПК, във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ в общ размер на 1 890,10 лв., във връзка с извършената корекция на неправомерно упражненото право на приспадане на данъчен кредит отревизираното лице по фактурите, издадени му от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], тъй като към датата на издаването им, са издадени сторно фактури със знак минус. По този начин жалбоподателят е отстранил данъчното предимство, което е получил с упражненото право на данъчен кредит по доставки, за които не е налице това право.

Във връзка с горното е цитирано Указание №20-00-134/21.06.2013г. на изпълнителния директор на НАП, съгласно което при фактурирани облагаеми доставки, които не са действително извършени, с цел спазване на принципа на неутралността, на лицата следва да бъде предоставена възможност да коригират неправомерно фактурирания ДДС, което може да се извърши по реда на чл. 116 от ЗДДС, като се състави протокол. Анулирането на документ след данъчния период, в който е издаден, следва да се отрази в дневника за покупки с обратен знак и да намери съответно отражение в справката-декларация. Дори ако корекцията на неправомерно фактурирания данък е извършена с издаване на кредитно известие, същата следва да се приеме, предвид отстраняване на риска от данъчни загуби. Посочено е, че ако такива фактури бъдат анулирани, съответно се издадат кредитни известия до приключване на ревизионното производство, респективно административното обжалване, това следва да бъде взето предвид от органа по приходите, съответно от решаващия орган. За периода на неправомерно упражненото право на приспадане на данъчен кредит по така коригираните фактури до периода на анулирането им следва да бъде начислена лихва. Направен е извода, че законосъобразно са начислени лихви от датата, когато е упражнено това предимство, с подаване на съответната СД по ЗДДС до 14.11.2018г., а именно датата на подаване на СД по ЗДДС за м.10.2018г., когато е отстранено това предимство от жалбоподателя със сторниране на съответните фактури, издадени от горецитираните дружества. В настоящия случай от страна на ревизираното лице не е спазена разпоредбата на чл.124, ал. 5 от ЗДДС, съгласно която регистрираните лица са длъжни да отразят получените от тях кредитни известия в дневника за покупки за данъчния период, през който са издадени, включително издадени от лица на които е прекратена регистрацията по този закон.

Следва да се има предвид, че от ответника РА е счетен за незаконосъобразен /което не е предмет на съдебен контрол/, в частта на непризнатото сторниране на издадените фактури на клиентите [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. Както бе посочено в констативната част на настоящото решение, жалбоподателят е включил в дневника за продажби за процесния данъчен период м. 10.2018г. сторно факутри /издадени на датите на издаване на фактурите/ с обратен знак, в резултат на

което намалява данъка си за внасяне с 22 855,80лв..

Предвид отмяната на РА в частта на непризнато сторниране по фактури с общ размер на ДДС 22 855,80лв., резултатът за периода см. 10.2018г. е изменен от установен при ревизията ДДС за внасяне 54 729,44 лв. на ДДС за внасяне 31 873,64 лв., от които, както е отразено в колона 8 на РА 391,64 лв. са внесени от лицето. За невнесения в срок ДДС в размер на 31 482,00лв., се дължи лихва в размер на 2 921,06лв., считано от 15.11.2018г. до 14.10.2019г. /дата на издаване на РА/. Към тази лихва следва да се прибави и потвърдена лихва в общ размер на 1 890,10лв. 1 890,10лв., във връзка с извършената корекция на неправомерно упражненото право на приспадане на данъчен кредит от ревизираното лице по фактурите, издадени му от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], тъй като към датата на издаването им, са издадени сторно фактури със знак минус.

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО са изслушани основно и допълнително заключение на в.л. Ю.Я., което СЪДЪТ кредитира.

Видно от основната СЕ- фактурите са осчетоводени, има разплащания по тях в брой с РКО и вносни бележки. При направеното сравнение на фактури и протоколи- има съответствие с предмета на договорите. Видно от т.4 –доставчикът [фирма] е разполагал с дълготрайни материални активи /ДМА/ 2 офиса, гараж, компютърни системи „Торнадо“, компютърна конфигурация и монитор, преносими компютри 2бр., многофункционален дисплей и климатична техника.

Видно от допълнителната СЕ –последващите доставки от страна на РЛ във връзка с фактурите, издадени от [фирма] вкл. фактура №000000067 от 31.10.2018г. и №000000069 от 31.10.2018г. не са реализирани.

Посочено е, че доставката по фактура №[ЕГН] от 31.10.2018г., издадена от РЛ на [фирма] не е реално осъществена, защото същата е сторнирана, което се установява от проверката на дневниците за покупка на този доставчик. Също фактура №[ЕГН] от 31.10.2018г. издадена от РЛ на [фирма] е сторнирана.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ ПРИЕМА СЛЕДНОТО: С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

На първо място се установява, че РА е издаден от орган по приходите, определен със З., поради което същият е компетентен орган по смисъла на чл.119, ал. 2 от ДОПК, както и РА притежава

реквизитите по чл. 120, ал. 1 т. 1 - 8 от ДОПК. Също така се приема, че в производството не са допуснати процесуални нарушения, доколкото се съобразява, че органът е изискал необходимите обяснения и документи и въз основа на тях е направил съответните изводи.

По същество следва да се има предвид, че РА в изменената част касае отказано право на данъчен кредит от 31 482лв. на основание чл.68, ал.1 и чл.69 от ЗДДС вр. с чл.6 и чл.9 от ЗДДС по фактурите, издадени от [фирма] т.е. поради липса на реалност.

Преди да се обсъдят конкретните обстоятелства следва да се има предвид, че правните изводи на СЪСТАВА се свързват с това, че при отказаното право на данъчен кредит /поради липса на реалност/- не е достатъчно наличието само на осчетоводена фактура, договор, приемо-предавателен протокол, данни за плащане, а за да се обуслови реалността на фактурираната доставка – трябва да се докаже, че доставката е извършена от фактуриралния доставчик. Изложеното е така, защото фактурата е първичен счетоводен документ, частен свидетелстващ и не се ползва с материална доказателствена сила за отразените факти. На общо основание жалбоподателят е длъжен да установи, че доставката е реална като за изложеното се правят изводи от преценката на останалите документи в тяхната цялост-приемо-предавателни протоколи, договори, документи за превод, кадрова и техническа обезпеченост, материална база и т.н, свързаност с дейността на доставчика, заявки, други параметри, счетоводно отразяване на съставомерните факти. В действителност, ако някой от доставчиците е допуснал нарушения вкл. и при осчетоводяването на доставката- само на посоченото основание не може да се откаже правото на данъчен кредит освен, ако данъчно задълженото лице е знаело, че сделката е измамна. В този смисъл решение от 21.06.2012г. по обединени дела С-80/11 и С-142/11 на С., но в същото решение се подчертава, че данъчно задълженото лице следва да е разполагало със стоките, предмет на доставката и е било в състояние да ги достави. Това е относимо и за услугите, както и в решение от 13.03.2014г. по дело С-107/13г. /делото „Ф.“/, е посочено, че при авансово плащане, когато се установи, че доставката не е изпълнена се отказва правото на данъчен кредит. Следователно – правото на данъчен кредит винаги се обуславя от реалността на доставката, а не от нейното осчетоводяване. Видно от т.32 на Решение на СЕС от

06.12.2012 г. по дело С-285/2011г. всяка прилагаща юрисдикция е задължена в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по спора, за да определи дали получателят на спорните доставки може да упражни право на приспадане на основание тези доставки. Следователно, ако може да се обобщи – когато РЛ получава доставката не от доставчика, добросъвестността му се изключва и то трябва да знае, че е част от данъчна измама вкл. при липсата на офис, склад, персонал. При получаване на доставката не се изисква от РЛ да разследва капацитета на доставчика да докаже способността си да извърши доставката, но в данъчното производство тежестта на доказване е върху РЛ да докаже реалността на доставките като положително установен факт и то на доставките следващи от доставчика.

КОНКРЕТНО се касае за доставки, фактурирани с фактура №66/31.10.2018г. с основа – 26 080,00лв. и ДДС – 5 216,00лв., която е издадена във връзка с договор от 09.04.2018г. за почистване, като подизпълнител на [фирма]. Също за фактура №67/31.10.2018г. с данъчна основа в размер на 43 330,00лв. и ДДС в размер на 8 666,00лв. с предмет „софтуерно управление на термopомпи, електроника за енергоспестяващи по проект пасивни къщи – [община]“ е посочено, че е във връзка с договор от 08.01.2018г.. Касае се и за доставка по фактура №68/31.10.2018г. с данъчна основа в размер на 43 500,00лв. и ДДС – 8 700,00лв. с предмет „трансферни таблици за преформатиране на звукови и визуални файлове“, която е по договор от 12.04.2018г.. Също за доставка по фактура №69/31.10.2018г. с данъчна основа в размер на 44 500,00лв. и ДДС – 8 900,00лв. с предмет на доставката „настройка на дървовидна структура на информационна платформа“ към договор от 10.04.2018г.. Към 4-те фактури правилно е установено, че има ППП, плащане. Не е спорно, че фактурите са отразени от [фирма] в дневника за продажби за съответния данъчен период. Констатирано е, че няма доказателства за определяне на цената на услугите, технически и ценови оферти, както и че не са посочени лицата, извършили процесните услуги, както и че липсват доказателства, че същите притежават необходимата квалификация. Няма място на преваване и как е станало това –на дискове, скици, таблици, анализи., също какви материали са използвани, как са предадени. Няма и данни за последваща реализация. Нещо повече, видно от

допълнителното заключение на в.л. Я. – такава по процесните доставки се изключва.

Следователно правилна е констатацията на ответника и на ограничените по приходите, вкл. и с оглед посочената практика, че наличието на договор, фактура, ППП –не е достатъчно да обуслови извода за реалност на доставките.

Правилно е акцентирано, че предмета на услугите касае освен почистване, то и „софтуерно управление на термопомпи, електроника за енергоспестяващи по проект пасивни къщи – [община]“, „трансферни таблици за преформатиране на звукови и визуални файлове“ и „настройка на дървовидна структура на информационна платформа“ и за да се приеме, че такива услуги са били реално извършени от процесният доставчик е необходимо най-напред да бъде установено, че доставчикът е разполагал с кадрови ресурс с необходимата квалификация, каквито данни липсват. Безспорно е, че доставчикът [фирма] няма наети лица по трудови правоотношения или декларирани данни за лица по извънтрудови правоотношения с подобна квалификация. Съответно има три хигиенистки, което съответства на предмета по доставката по фактура №66/31.10.2018г. /„почистване“/, но не е достатъчно да обуслови също реалност. Видно от обясненията на управителката на доставчика /О. Ж./ на л.148 -почистването е като подизпълнител на "Д.". Видно обаче от приложената фактура на л.149 отново само е отразено "външни услуги-подизпълнител по договори за почистване". Съгласен приложения договор -същият е бланкетен, няма конкретни параметри, не е ясно къде, какво и как ще се почиства, материалите за чия сметка. В договора е посочено, че почистването ще е като поизпълнител на [фирма]. Също в протоколите липсва каквато и да индивидуализация на извършената работа, както и данни за обекта в, който би следвало същите да са извършени.Напр.протокола от 31.10.2018г. по договора за почистване на л.149 гръб.

Посочените изводи се отнасят и за останалите фактури, по които с нищо обясненията на управителя на [фирма] не допринасят за отговор на поставените въпроси, както и представените договори и приемо-предавателни протоколи.

Отделно отново касателно специфичния предмет на доставките /извън почистването/ правилно от ответника е визирано, че не е ясно по какви критерии жалбоподателят е избрал въпросното дружество. Следва последното да има някаква

история, рейтинг в посочената област, каквито данни липсват. Следователно – правилно е прието, че фактурираните услуги на ревизираното лице по процесните фактури от №66, 67,68 и №69, всичките от 31.10.2018г., издадени от [фирма] с данъчна основа в общ размер на 157 410,00лв. и ДДС – 31 482,00лв. - не отразяват реални доставки, за което получателят на доставките е знаел, че липсват реални стопански операции. Същият неправомерно е декларирал спорните доставки като такива с право на данъчен кредит, поради което с РА обосновано е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 31 482,00лв. на основание чл. 68, ал. 1 от ЗДДС и чл.69, ал. 1 от ЗДДС във връзка чл.6 от ЗДДС, чл.9 от ЗДДС и чл.25 от ЗДДС по фактурите, издадени му от [фирма].

Следователно - не се споделя изложеното в жалбата, че управителката на доставчика в обясненията си е разяснила механизма на доставките. Видно от същите на л.148 същата единствено прилага документи и посочва, че дейностите са поизпълнение.

Видно е от основното заключение, че доставчикът [фирма] е разполагал с дълготрайни материални активи /ДМА/ 2 офиса, гараж, компютърни системи „Торнадо“, компютърна конфигурация и монитор, преносими компютри 2бр., многофункционален дисплей и климатична техника. Изложеното за материална обезпеченост, отново не отговаря на въпроса защо е израно това дружество, каква е била заявката по договорите /без почистването/, от кого е изпълнена, след като е нямало кадрови ресурс. Наличието само на материален ресурс е индичия, че може да се осъществи доставката, но следва да има и други обективни данни за изпълнението ѝ именно от доставчика. Обичайно е всяко едно дружество, което има офис да има и компютри, но същите даи са достатъчни за изпълнение на фактурираната доставка. При съмнение по този въпрос – именно жалбоподателят дължи пълно доказване. Следвало е да установи, че с въпросните компютри и системи – именно е можел да осъществи доставките, което по делото не е направено.

Следователно правилно РА с решението на по-горестоящия орган е изменено като е определен дължим ДДС за периода в размер на 31 873,64лв./от които 391,64лв. внесени дължими ведно с лихвата, поради което жалбата е неоснователна.

Следва да се има предвид, че РА е законосъобразен и в частта на

начислените лихви на основание чл.175 от ДОПК, във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ в общ размер на 1 890,10 лв., във връзка с извършената корекция на неправомерно упражненото право на приспадане на данъчен кредит отревизираното лице по фактурите, издадени му от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], тъй като към датата на издаването им, са издадени сторно фактури със знак минус. По този начин жалбоподателят е отстранил данъчното предимство, което е получил с упражненото право на данъчен кредит по доставки, за които не е налице това право.

С оглед изхода от спора –оххвърлянето на жалбата, то трябва да се присъди юрк.възнаграждение в размер на 1630лв..

Водим СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „7“, ет. 8, ап. 23 срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ /РА/ №Р-22221519001085-091-001/14.10.2019 г., издаден от Т. Б. Г. - орган, възложил ревизията и М. С. С., ръководител на ревизията, който РА с РЕШЕНИЕ №168 от 31.01.2020г. на Директора на дирекция „ОДОП“ е изменен в оспорената част по ЗДДС за данъчен период м. 10.2018г., като установения с РА резултат данък за внасяне в размер на 54 729,44 лв. и лихви в размер на 6 938,15лв., е определен на данък за внасяне в размер на 31 873,64лв. и лихви в размер на 4 811,16лв..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на НАП 1630лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок пред ВАС чрез АССГ. Преписи.

Съдия: